

KLETBA OSUDU

Tereza
Mikulová

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015 ©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-7548-003-3 (pdf)

ISBN 978-80-7548-004-0 (ePub)

ISBN 978-80-7548-005-7 (MOBI)

1. kapitola

Prohrabovala se papíry s obrovským nadšením, které ji popohánělo, aby se o své rodině dozvěděla co nejvíc. Pročítala matčiny staré deníky. Její skvělý vztah se sestrou, s Franinou tetou, s níž se osobně nikdy nesešla. Dokonce ani netušila, že matka nějakou měla. Domnívala se, že je jedináček. *Ale, zahloubala se v mysl, co se mezi nimi asi stalo?* Podle těch deníků spolu měly báječný prosperující vztah, kterým se mohly chlubit.

Když přečetla i poslední deník, našťavaně s ním mrštila o zem. Nedozvěděla se nic nového. Matka do něho napsala poslední zápis – o tom, jak se setkala s jejím otcem, jak byl pozorný a jak se do něj bláznivě zamilovala. Zato Fran si o něm nemyslela nic pěkného.

Opustil je. Bez jediného zaváhání od nich odešel. Stála tehdy na chodníku, volala za ním a on se ani neotočil, ani se s ní nerozloučil. Nenáviděla ho za to a věřila tomu, že tak bude činit až do konce svého života. Překvapovalo ji, že její matku to netrápilo. Beze všeho to přešla. Jako kdyby o tom celou dobu věděla. Jakoby se na tom spolu domluvili, což byl sám o sobě nesmysl.

Zaslechla, jak se otevřely vstupní dveře. Rychle poskládala deníky na hromadu a spěšně je uložila do krabice, kde byl jejich domov, pak co nejtíšeji slezla po žebříku z půdy. „Fran,“ matka jí stála naproti a hněvivě se na ni tvářila. „Co jsi tam dělala, zlatíčko? Nuže?“

„Hledala jsem stopy,“ pronesla bez náznaku viny, „chci vědět, proč nás otec opustil. Proč mi zatajuješ sestru, s níž jsi měla tak dobré vztahy... proč?“ Složila hlavu do dlaní. „A nevykládej mi, prosím tě, že je mrtvá, těmto lžím už neuvěřím. Prohledala jsem i dokumenty, v úmrtních listech nebyl nikdo, kdo by se jmenoval Jannice.“ Matka zprudka vzdychla a zrudla jako rajče. Věděla, že jednou bude muset jít s pravdou ven.

„Tak dobrá, Fran, povím ti pravdu,“ položila jí ruku na rameno a zlehka jí uhladila pramen hnědých vlasů, který jí na něm spočíval. Rukou jí pokynula ke gauči na chodbě. „Posad se,“ řekla mírně a ona se poté usadila vedle dcery. „V první řadě bych ti ráda řekla, že Jannice žije. Nezemřela, jenom... když jsem si našla Samuela, totiž tvého otce, odcizily jsme se. Byla do něj zamilovaná. Pohltil ji stejně, jako mě. Ale jeho volba byla jasná, k sestře nic necítil. No, a to byl první kámen úrazu.“

„Pokračovalo to?“ Vyzvídala Fran, nyní už hltala každé matčino slovo.

„V okamžiku, kdy ses narodila, chtěla jsem se usmířit, ale Jannice o to evidentně neměla zájem a, no, byla sprostá. Schovávala jsem tě, abys to neslyšela, abys jí nepřišla do rány... bála jsem se o tebe. Ach bože, tak moc jsem o tebe měla strach. Kdybych o tebe přišla, miláčku,“ vzlykala, „nepřežila bych to.“

Fran ji objala a něžně ji poplácávala po zádech, jako se to dělá miminku, když si potřebuje odříhnout. „To bude dobré, mami. Jsme tu s tebou a nikdy tě neopustím,“ v okamžiku, kdy to řekla, zkousla ret. Uvědomila si, že lhala vlastní matce. Chtěla její sestru vyhledat a zaručit, aby se ty dvě usmířily a bylo to zase jako za starých dobrých časů. „Povíš mi, jak to bylo dál?“ Zeptala se jí skoro jako malého dítěte, které si pro sebe ukradlo bonbón.

„Proklela tě,“ Fran se od ní najednou zmateně oddálila. Pokusila se jí pohlédnout do těch průzračných modrých očí, ale ona svůj pohled místo toho zabořila do země. „Proklela. Už od malička mi matka kladla na srdce, že je mocnou čarodějkou, ale já jí nevěřila. Teprve potom, co mi matka řekla, že je to má *nevlátní* sestra a má jiného otce. Nikdo kromě mě to nevěděl. Já... ztratila jsem už tvého otce. Odešel za mou sestrou. Ne proto, aby mě zradil, ale chtěl tě zachránit před tou kletbou. Mám strach, že se naplní, až zítra dospěješ. Prosím, nechod' nikam,“ zaprosila něžně.

„Děláš si legraci? Zítra slavím osmnácté narozeniny! Se svými přáteli! Donesou mi dárky, kytky, něco společně popijeme, zatancujeme... oslavíme. Nemůžu to zrušit, všichni už s tím počítají!“ A za druhé té kletbě nevěřila. *Copak je někdo v dnešní době čarodějkou?* Posměšně si odfrkla.

„Tak mi alespoň něco slib,“ Fran se k ní otráveně otočila, „že si nevezmeš od nikoho růži.“

„No, dobrá,“ přikývla, „ale co mám říct? ‚Heleď, sorry, moje matka mi řekla, abych si nebrala růži, prej bych se o ni mohla píchnout, tak mi vyber něco jinýho.‘ Nezní ti to blbě?“

„Ale jo, zní,“ uznala, „já se o tebe prostě jen bojím, neumím si pomoci. Tak buď alespoň opatrná, když budeš růži přebírat. Zlato, mám jenom tebe,“ div se znovu nerozplakala.

„A o jakou kletbu se vůbec jedná?“ v prvním okamžiku ji napadla pohádka *O Šípkové Růžence*, ale... to přece nebylo možné. *Nebo ano?* Potom, co jí mamka řekla o kletbě, už si nebyla ničím jistá.

„Vyřkla, že až ti bude osmnáct, píchneš se do prstu a usneš navěky. Zemřeš. Řekla bych, že je to nevratné, ani polibek z pravé lásky ti nepomůže. Pokud si myslíš, že je to jako u té pohádky, mýlíš se. Nemáš žádnou kmotru, natož sudičku, která by udělala protikouzlo. Za předpokladu, že existuje cesta ven, budeš na ni sama.“

„I kdyby ta kletba byla pravdivá, zvládnou se o sebe postarat,“ usmála se na matku a pevně jí stiskla ruku. „Jenom musíš být silná. Opravdu. Zlomím tu kletbu.“ A Fran si najednou uvědomila, co má její podvědomí chuť udělat. Zítřka se píchne do prstu. Úmyslně. Usne, ale ne navěky. „Řekneš mi ještě něco?“ požádala.

„Ano? Copak bys chtěla vědět?“ usmála se na dceru netušíc, co se jí právě odehrává v hlavě.

„Proč tedy otec odešel? Podle toho, co jsem pochopila, tě přece nepřestal milovat...“ nepoložila to tak úplně jako otázku, spíše to konstatovala.

„Myslel si, že tu kletbu zvládne zlomit, ale místo toho ho Jannice chytila do svých spárů. Chtěla ho pustit – pod příslibem, že ji začne milovat. *Ale láska se nedá koupit.* Proto ho zabila. Věděla, že tak mě donutí nejmíc trpět.“ Odpověděla jí na to s těžkým srdcem. „Pamatuj si, láska se nedá koupit.“

2. kapitola

Vzpomínala, jak večer uléhala ke spánku s vědomím, že zítra udělá něco, o čem by se její matce nikdy nesnilo. Ještě v noci napsala vzkaz, který si pro teď uložila pod polštář, aby ho ráno vytáhla a položila na stůl. Omlouvala se v něm matce za to, co udělala a slibovala, že se jí co nejdřív vrátí.

Potřebovala tu kletbu zlomit rychle. Pokud tedy vůbec nějaká existovala. Jestli si z ní matka vystřelila nebo zešílela, nebyla rozhodnuta k žádnému razantnímu kroku, ale bude šťastná, že se jí nic nestalo. Přísahala, že matku obejmě kolem krku a bude se jí držet jako klíště.

Po brzkém ranním probuzení si protřela oči a přešla ke stolku, kde otočila kalendář. *Narozeniny*. Uchopila do ruky špendlík, který si na stůl ráno položila, přesunula vzkaz pro matku, usedla na rozestlanou postel a opatrně se píchla. Bylo to pro ni něco nového. Něco, co až dosud neudělala.

Nikdy si neublížovala, se sebepoškozováním osobně neměla zkušenosti, ale jedna z jejích kamarádek prožívala nešťastnou lásku, přítel jí byl nevěrný a ona ho přesto nechtěla opustit. Spáchala sebevraždu. O den později se probudila v pokoji v psychiatrické léčebně.

Jednou ji navštívila, ale byla zrovna naštvaná. Vyštvala ji. Nadávala jí. Fran v sobě cítila zoufalství, a proto utekla. Od té doby uběhly už čtyři roky a ona svou kamarádku už neviděla. Zemřela před dvěma lety, když se udusila polštářem. Na

pohřeb ji nikdo nepozval. Vlastně ani žádný neměla. Její rodiče si to nepřáli. Chtěli truchlit sami. Nebo se za ni styděli, těžko říct.

Najednou se Fran z oka skulila malá slza. Přimáčkla ji prstem a vysušila ji tak. „Klid,“ pokusila se samu sebe uklidnit. Bála se toho, co teď přijde. Píchla se víc, ale nic se nedělo. Pomalu se začala radovat, že se matka spletla, proto vyskočila do stoje a odběhla tu novinu říct matce do kuchyně, kde jí připravovala narozeninovou snídani.

Zabolelo ji srdce při pomyšlení, že kdyby ta kletba zafungovala, matka by jí k narozeninám nepopřála. Letěla k ní a pevně ji objala. „Mami,“ slzy radostí jí stékaly po tvářích, sama se i dost smála, „ta kletba... nefungovalo to!“ Ukázala jí svůj prst, do něhož se píchla a překvapivě se na něj zadívala. Ten vpich byl pryč. Matka se na ni znepokojeně podívala. „Zabodla jsem si do *tohoto* prstu špendlík, ale nic se nestalo...“ pak se jí najednou zamotala hlava a ona se musela přichytnout matky, „kromě toho, že se to zahojilo. A, *motá se mi hlava*, mami,“ upozornila ji.

Poté upadla a ona ji taktak stihla zachytit.

„Holčičko! Fran!“ křikla na ni. Poplácávala ji po tvářích a ona něco neslyšitelně zamumlala. Uchopila ji do náručí, nadhodila si ji a přenesla ji do obývacího pokoje na gauč. Dotkla se její krční tepny, aby zkontrolovala, zda jí buší srdce. Žila. Sice bilo pomalu, ale byla ráda, že alespoň něco.

„Dokážeš to, moje zlatíčko, poper se s tím, jsi silná,“ sevřela jí ruku. Potřebovala jí dokázat, že v ní věří. Zvládne to.

„*Může být sebevíc silnější, ale mě nikdy nepřemůže,*“ ozvalo se z jejích úst. O malou chvíli později otevřela oči. Fran měla prázdný pohled. V jejích očích nebyla ta obvyklá jiskra. „Jdeme připravit mou narozeninovou oslavu, *mami?*“ Optala se Jannice provokativně.

„Vrať mé dceři tělo, ty...“ došla jí slova. Nebyla si jistá, co přesně chce říct. Se svou sestrou už osmnáct let nepromluvila ani slovo, netušila, jak žije a co se její dceři chystá udělat. A proč vyřkla kletbu, v níž dceři ukradla tělo. „Zbabělá mrcho.“ Konečně dořekla.

„Kletba je spuštěna, teď už je to na Fran,“ zářivě se usmála a ledabyle pohodila rozčuchanými vlasy. „Asi se půjdu ostříhat, dáš mi peníze? Mami?“ Byla si jistá, že je to dobrá pomsta. Takhle ji alespoň oškube dřív, než jí zbude nějaký pěták. „Nebo bych se raději měla ostříhat sama? Je pravda, že mám dneska narozeniny, co kdybych si nechala udělat tetování?“ Rozesmála se.

„Já říkám NE! Zakazuji ti to!“ vykřikla.

„A co naděláš? Jsem dospělá a můžu si dělat, co jen budu chtít,“ a s těmi slovy odběhla po schodech do Franina pokoje, kde se usadila před zrcadlo. Pohled jí okamžitě padl na deník vázaný v kůži, vedle něhož leželo kaligrafické pero. Posměšně se zasmála.